

mandželskaj wulke přislušnosće jedyn přećiwo druhemu a kak staj njerozdźělnje na so zwjazanaj. „Njejsće lazowali“, wón praji, „zo, kotryž w spočatku čłowjeka je stworił, tón je činił, zo dyrbyeše muž a žona być? Teho dla budže čłowjek nana a maćeř wopušćić a k swojej žonje so dźeržeć, a wonaj budžetaj jene ćělo. Štož Bóh hromadu towařšił je, to čłowjek róžno njedźěl.“ Swjate a njewomazane dyrbi teho dla tuto Bože wustajenje wot wšitkich so dźeržeć, nic jenož ze zwonkomnej česnosću, ale znutrkach we wutrobje, a štož mandželstwo łamje abo kazy, teho budže Bóh sudzić.

Tak swjate pak hač je wustajenje mandželstwa, runje tak wysoke a wulke je tež to powołanje, kotrež mataj we nim jedyn druhemu dopjelnić. Wój dyrbitaj sebi bjez sobu pomocnikaj być nic jenož za tuto časne, ale tež za wěčne žiwjenje. Wy mužojo, tak swjaty Pawoł, Knjezowy japoštoł, praji, lubujće swoje žony, runje jako je Khrystus lubował tu gmejnu a je so sam za nju podał, zo by ju wuswjećił. Wy žony, budźće poddane svojim mužam, jako temu Knjezej, přetož muž je žony hłowa, runje jako tež Khrystus je hłowa gmejny a wón je swojeho ćěla zbóžnik. Ale kaž je gmejna Khrystusej poddana, tak tež žony svojim mužam we wšěch wěcach.

Khrystusej dajtaj teho dla sobu začahnyć do waju doma a jeho Duchej we waju wutrobje bydlić, zo byštaj přez lubosć we nim zakorjenjenaj a založenaj byłoj. Jene ćělo a jedyn duch, kaž wój tež powołanaj staj na jenu nadźiju waju powołanja. Knjezowe słowo budź waju nohow swěca. Zjenoćene modlenje k njemu wšědnje waju wutrobje zjenoćej a jej přeco krućišo na so wjazaj. Mějtaj so husto k Božemu domu a swěru k Božemu wołtarjej.